ĐỨC CHÚA TRỜI CỦA ÁP-RA-HAM, I-SÁC VÀ GIA-CỐP

(Thứ Năm—Tiết thứ Nhì buổi Sáng)

Bài Hai

Đức Chúa Trời của Áp-ra-ham được thấy trong việc Ngài đối xử với Áp-ra-ham

Đọc Kinh văn: Công. 7:2; Sáng. 12:7-8; 13:14-17; 14:17-20; 15:1; 17:1; 18:1; 24:14

I. Đức Chúa Trời của Áp-ra-ham (Xuất. 3:15) được thấy trong việc Ngài đối xử với Áp-ra-ham như sau:

A. Đức Chúa Trời của Áp-ra-ham là Đức Chúa Trời vinh hiển, trong lần hiện ra thứ nhất của Ngài với sự kêu gọi thứ nhất và lần phát ngôn thứ nhất với Áp-ra-ham, là một thỏi nam châm khổng lồ và động lực lớn đối với Áp-ra-ham, thôi thúc ông rời khỏi quê hương thờ hình tượng thuộc Sa-tan—Sáng. 11:31; Công. 7:2-4a:

1. Qua nhiều lần hiện ra với Áp-ra-ham, Đức Chúa Trời đã truyền chính Ngài vào trong ông, khiến ông kinh nghiệm sự truyền dẫn thuộc linh—Sáng. 12:1-3, 7-8; 13:14-17; 15:1-7; La. 4:3; Sáng. 18:17-19; đc. Công. 26:16; 22:14-15.
2. Áp-ra-ham có thể đến được Ca-na-an là vì Đức Chúa Trời kiên trì; Đức Chúa Trời nắm giữ dân Ngài thật chặt; Ngài là Đức Chúa Trời không buông tay—Gi. 10:28-30; Giu. 24.
3. Đức Chúa Trời được khải thị cho Áp-ra-ham là Đấng xưng công chính cho những người tin Ngài, tức những người đã được truyền Ngài làm yếu tố tin để trở thành đức tin của họ; đức tin đó là họ trân quí Ngài như một phản ứng thần thượng đối với sự thu hút của Ngài—Sáng. 15:1-6; Hê. 12:1-2a; Ga. 2:20.

B. Đức Chúa Trời của Áp-ra-ham là Đức Chúa Trời ban phước, trong sự kêu gọi thứ nhì với lần phát ngôn thứ nhì của Ngài với Áp-ra-ham, hứa với ông rằng Ngài sẽ làm cho ông trở thành một dân tộc lớn, làm cho danh ông trở nên lớn, làm cho ông trở thành một phước hạnh cho người khác, và mọi gia tộc trên đất sẽ được phước trong ông; điều này đã thu hút Áp-ra-ham đi vào miền đất tốt tươi của lời hứa thần thượng—Sáng. 12:1-4:

1. Theo Ga-la-ti 3:14, phước hạnh được hứa ở đây thật ra là chính Đức Chúa Trời là Linh; phước hạnh lớn nhất là Đức Chúa Trời Tam Nhất—Cha, Con, và Linh—là Linh ban-sự-sống bao-hàm-tất-cả đã-trải-qua-tiến-trình cư ngụ trong chúng ta theo cách chủ quan nhất để chúng ta vui hưởng—6:18; Phil. 1:19.
2. Người nào rủa sả dân Đức Chúa Trời sẽ bị rủa sả, và người nào chúc phước cho dân Đức Chúa Trời sẽ được ban phước— Dân. 23:21; 24:5, 9; đc. 1 Cô. 1:2; 2 Cô. 5:17.

C. Đức Chúa Trời của Áp-ra-ham là Đức Chúa Trời của trái đất, trong lần hiện ra thứ nhì với sự phát ngôn thứ ba của Ngài, trong việc hứa với Áp-ra-ham rằng Ngài sẽ ban miền đất Ca-na-an cho dòng giống ông—Sáng. 12:6-7.

D. Đức Chúa Trời của Áp-ra-ham là Đức Chúa Trời của sự chăm sóc ẩn mật dành cho tuyển dân Ngài, trong sự giải cứu Áp-ra-ham khỏi việc Pha-ra-ôn sỉ nhục vợ ông—cc. 10-20.

E. Đức Chúa Trời của Áp-ra-ham là Đức Chúa Trời của sự an ủi và khích lệ, trong lần phát ngôn thứ tư của Ngài, sau khi Lót rời khỏi Áp-ra-ham, trong việc hứa ban cho Áp-ra-ham và dòng giống ông miền đất Ca-na-an xa đến chỗ mắt ông có thể nhìn thấy theo bốn hướng, và làm cho dòng giống ông nhiều như bụi đất—13:14-17:

1. Christ là dòng giống của Áp-ra-ham phải được tác thành vào trong chúng ta để Ngài có thể được sản sinh qua chúng ta vì sự gia tăng của Ngài—Ga. 3:16; 1:15-16; 2:20; 4:19.
2. Miền đất Ca-na-an tượng trưng cho Đấng Christ bao-hàm-tất-cả là Linh bao-hàm-tất-cả trong linh chúng ta để chúng ta vui hưởng, hầu cho chúng ta có thể được cấu tạo Ngài để biểu lộ Ngài cách tập thể—Côl. 1:12; 2:6-7; Ga. 3:14; 5:16, 25.

F. Đức Chúa Trời của Áp-ra-ham là Đức Chúa Trời Chí cao, Đấng sở hữu trời và đất, trong sự cung ứng thần thượng cùng với sự ban phước của Ngài cho Áp-ra-ham qua thầy tế lễ của Ngài là Mên-chi-xê-đéc sau khi Áp-ra-ham đánh trận chống lại bốn vua—Sáng. 14:17-20.

G. Đức Chúa Trời của Áp-ra-ham là Đức Chúa Trời của thuẫn và phần thưởng vô cùng lớn, trong sự phát ngôn thứ năm của Ngài (lần này là trong một khải tượng) với Áp-ra-ham, khi ông sợ bốn vua sẽ trả thù, trong việc chỉ ra cho Áp-ra-ham thấy rằng dòng giống thuộc trời của ông trong bản chất thần thượng sẽ nhiều như sao trên trời mà không ai trên đất có thể chạm đến được; Áp-ra-ham tin Đức Giê-hô-va, và Đức Giê-hô-va kể điều đó là sự công chính cho ông—15:1-6.

H. Đức Chúa Trời của Áp-ra-ham là Đức Chúa Trời của sự thành tín, trong sự phát ngôn thứ sáu của Ngài với ông khi ông ngủ sâu, trong việc báo trước với Áp-ra-ham rằng dòng giống thuộc đất của ông trong nhân tính sẽ là kiều dân tại Ai Cập, phục dịch dân Ai Cập, bị dân đó hà hiếp trong bốn trăm năm, và đến thế hệ thứ tư, họ sẽ trở về Ca-na-an; và Ngài là Đức Chúa Trời của sự thành tín, trong việc lập giao ước với ông rằng Ngài sẽ ban cho dòng giống ông miền đất từ sông Ai Cập đến sông lớn Ơ-phơ-rát—cc. 12-21.

I. Đức Chúa Trời của Áp-ra-ham là Đức Chúa Trời của sự im lặng, do sự kiện Áp-ra-ham đã nghe theo Sa-ra vợ mình và cưới A-ga để có con trai khi ông tám mươi sáu tuổi bằng cách vận dụng xác thịt (16:1-4, 15-16); sau đó, Đức Chúa Trời đã im lặng với Áp-ra-ham mười ba năm, cho đến khi ông chín mươi chín tuổi, và Đức Chúa Trời lại hiện ra với ông (17:1).

J. Đức Chúa Trời của Áp-ra-ham là Đức Chúa Trời của sự toàn túc, trong lần hiện ra thứ ba với sự phát ngôn thứ bảy của Ngài với Áp-ra-ham, trong việc Ngài là Đức Chúa Trời của sự cắt bì để cắt bỏ người thiên nhiên trong xác thịt của dân được chọn của Ngài hầu họ có thể trở thành thọ tạo mới của Đức Chúa Trời, được tượng trưng bởi I-sác là người được sinh ra bởi ân điển Đức Chúa Trời, chứ không phải bởi Ích-ma-ên là người được sinh ra bởi xác thịt của Áp-ra-ham—cc. 1-21; Ga. 4:22-31:

1. Đức Chúa Trời được khải thị là Đức Chúa Trời Toàn túc (tiếng Hê-bơ-rơ là *Ên Sát-đai [El Shaddai]*) để những người tin Ngài bước đi trong hiện diện Ngài, liên tục vui hưởng Ngài và sự cung ứng toàn túc của Ngài, và để Đức Chúa Trời là yếu tố và nhân tố được thêm vào trong họ vì sự hoàn hảo của họ—Sáng. 17:1.
2. Danh xưng thần thượng *Ên Sát-đai* được tạo thành bởi hai từ Hê-bơ-rơ—*Ên* có nghĩa là "Đấng Đại năng", và *Sát-đai* ra từ chữ Hê-bơ-rơ có nghĩa là "ngực" hoặc "bầu sữa."
3. Như vậy, Đức Chúa Trời là Đấng Đại năng có bầu sữa, Đấng Đại năng toàn túc để làm Đấng nuôi dưỡng, Đấng ban sức, và Đấng cung ứng dồi dào cho những người được kêu gọi của Ngài, là những người liên tục nhận lãnh Ngài—Phil. 1:19-21a; Ga. 3:2, 5; Gi. 1:16.
4. Đức Chúa Trời Toàn túc là Đức Chúa Trời của sự đóng đinh để kết liễu người thiên nhiên của chúng ta trong xác thịt và là Đức Chúa Trời của sự phục sinh để làm nảy mầm người mới của chúng ta cho thọ tạo mới—Sáng. 17:1-21; 22:1-10; Côl. 2:11; Ga. 5:24; 1 Phi. 1:3; 2 Cô. 5:17; Phil. 3:3.

K. Đức Chúa Trời của Áp-ra-ham là Đức Chúa Trời có tình bạn phàm nhân, trong việc Ngài đến (trong lần hiện ra thứ tư với sự phát ngôn thứ tám của Ngài với Áp-ra-ham) như một con người, trong hình trạng con người, để thăm viếng Áp-ra-ham là bạn Ngài (2 Sử. 20:7; Ês. 41:8; Gia. 2:23) trên bình diện con người, là Đấng mà Áp-ra-ham đã đồng đi, và Đấng đã trò chuyện với Áp-ra-ham như những người bạn phàm nhân với nhau về việc Ngài sẽ phán xét Sô-đôm, nơi Lót là cháu của bạn Ngài cùng gia đình ông đang sinh sống (Sáng. 18—19).

L. Đức Chúa Trời của Áp-ra-ham là Đức Chúa Trời có tình bạn trong nhân tính, trong việc đưa cháu của Áp-ra-ham cùng hai con gái của người ấy ra khỏi sự phá đổ Sô-đôm, vì Ngài nhớ đến Áp-ra-ham, bạn thân của Ngài—cc. 29, 12-22.

M. Đức Chúa Trời của Áp-ra-ham là Đức Chúa Trời toàn năng có sự chăm sóc thân thiết, trong việc dùng quyền năng toàn năng giải cứu người bạn thân của Ngài là Áp-ra-ham khỏi việc mất vợ vào tay A-bi-mê-léc vua Ghê-ra—ch. 20.

N. Đức Chúa Trời của Áp-ra-ham là Đức Chúa Trời không hề thay đổi trong việc giữ nguyên tắc ân điển của Ngài, trong việc công nhận I-sác, con trai của ông với Sa-ra, là con trai duy nhất của ông, trong sự phát ngôn thứ chín của Ngài với Áp-ra-ham—21:1-12.

O. Đức Chúa Trời của Áp-ra-ham là Đức Chúa Trời có sự thử nghiệm, trong việc chứng tỏ Áp-ra-ham, người bạn phàm nhân thân thiết của Ngài, bằng cách yêu cầu ông dâng con trai duy nhất, người ông yêu thương, làm của lễ thiêu cho Ngài, trong sự phát ngôn thứ mười của Ngài với Áp-ra-ham—22:1-10.

P. Đức Chúa Trời của Áp-ra-ham là Đức Chúa Trời Tam Nhất cung ứng (tiếng Hê-bơ-rơ là *Jehovah-jireh*), trong việc cung cấp con chiên đực để thế cho I-sác làm của lễ thiêu dâng lên Ngài (là Thiên sứ của Đức Giê-hô-va—Christ), trong lần phát ngôn thứ mười một của Ngài với Áp-ra-ham—cc. 11-14.

Q. Đức Chúa Trời của Áp-ra-ham là Đức Chúa Trời Tam Nhất ban phước, trong lần phát ngôn thứ mười hai (cuối cùng) với Áp-ra-ham, hứa với ông rằng Ngài (là Thiên sứ của Đức Giê-hô-va—Christ) sẽ ban phước cho ông và gia bội dòng giống ông như sao trên trời và như cát bờ biển, và trong dòng giống ông (Christ), mọi dân tộc trên đất sẽ được phước—cc. 15-18.

R. Đức Chúa Trời của Áp-ra-ham là Đức Chúa Trời của tình bạn trên bình diện con người, trong việc dẫn dắt người tôi tớ lớn tuổi của Áp-ra-ham, bạn Ngài, tìm được một người vợ cho I-sác con trai ông—ch. 24.

II. Nói chung, Đức Chúa Trời của Áp-ra-ham là Đức Chúa Trời phát ngôn trong sự hiện ra của Ngài, cùng với sự kêu gọi, trong khải tượng, và trong tình bạn phàm nhân, để mặc khải cho người bạn thân của Ngài trên đất những gì Ngài khao khát ông trở nên và những gì Ngài muốn ông thực hiện theo khát vọng của lòng Ngài hầu hoàn thành gia tể đời đời cho Đấng Tam Nhất Thần thượng.

© 2026 Living Stream Ministry